

ת"פ 32717/11/16 - מדינת ישראל נגד ירדן דקל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 32717-11-16 מדינת ישראל נ' רביב
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מדינת ישראל
באמצעות עו"ד בן צור
נגד
המאשימה

ירדן דקל
באמצעות עו"ד עמיקם שוחט
מטעם הסניגוריה הציבורית
הנאשמת

הכרעת דין

כתב האישום המתוקן:

לפי כתב האישום, ביום 3.2.15, סמוך לשעה 11:00, בבית חולים ----, שימש המתלונן כאח מוסמך ועסק בטיפול בחולה בחדר המיון בבית החולים. באותה עת, נכחו במקום הנאשמת ואמה עקב כאבים שחשה הנאשמת.

אמה של הנאשמת, ניגשה למתלונן וביקשו ממנו שייתן לבתה משכך כאבים. המתלונן הסביר לה שהוא בעיצומו של טיפול בחולה אחר, ויסייע לבתה לאחר שיסיים טיפול זה.

בתגובה, החלה הנאשמת לצעוק על המתלונן ואיימה עליו שאם לא ייתן לה משכך כאבים, היא תשפוך על גופו תה מתוך כוס תה שאחזה בידה. בהמשך הדברים, שפכה הנאשמת תה חם מאותה כוס לעברו של המתלונן. המתלונן ניסה לברוח לאחור, ואז הנאשמת אחזה בכיסא שהיה במקום, וזרקה אותו לעבר המתלונן. הוא נפגע מהתה החם ומהכיסא, ונפל ארצה. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, נגמרו למתלונן אודם קל ביד וברגל שמאל, סימן חבלה במצח, ושריטה ברגל שמאל.

הנאשמת הואשמה אפוא בעבירות של **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; **תקיפת עובד ציבור** - עבירה לפי סעיף 382 א (ג) לחוק העונשין; ו**תקיפה הגורמת חבלה ממשית** - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

תשובת הנאשמת לכתב האישום:

הנאשמת טוענת כי הגיעה לבית החולים עם כאבים עזים, מספר ימים אחרי שעברה ניתוח תוספתן. היא מאשרת כי היא פנתה למתלונן לבקש ממנו משכך כאבים, ובין השניים התפתח דין ודברים ארוך, שבסופו של דבר היא אכן שפכה לכיוונו תה מכוס הפלסטיק שאחזה בידה, אך היא כופרת בכך כי איימה עליו.

עוד היא כופרת בכך שאחזה בכיסא, וזרקה אותו לעברו. כן היא כופרת בקשר בין החבלות שנמצאו על גופו של המתלונן, לבין מעשיה של הנאשמת.

ראיות התביעה:

התביעה העידה את המתלונן, אח נוסף שנכח במקום, את אימה של הנאשמת שהייתה אותה עת יחד עם ביתה בחדר המיון וכן את שני השוטרים המעורבים בטיפול באירוע. כמו כן, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים כמפורט בפרוטוקול הדיון.

ראיות ההגנה:

הנאשמת העידה להגנתה.

דין והכרעה:

אין מחלוקת על עובדות היסוד המרכזיות המפורטות בכתב האישום, לפיהן ביום 3.2.15, במהלך עבודתו של המתלונן כאח מוסמך בבית החולים, בחדר המיון, פנתה אליו הנאשמת, שהגיעה לשם לטיפול רפואי, ביקשה ממנו משכך כאבים, ובשלב מסוים, במהלך הדין ודברים שהיה בין השניים, שפכה לעברו תה, מכוס תה שאחזה בידה.

המחלוקת העובדתית נוגעת לשאלת האיומים שהשמיעה הנאשמת, לפי הנטען בכתב האישום, כלפי המתלונן, ולתקיפתו באמצעות השלכת כיסא לעברו.

לכן, נתמקד באירוע עובדתי שנוי במחלוקת זה ונפתח בראיות שהניחה התביעה לביסוסו, אך יחד עם זאת, נתייחס לאירוע בכללותו באשר הדברים שזורים זה בזה.

עדות המתלונן - המתלונן עבד אותה עת כאח מוסמך בבית חולים ----- . האירוע התרחש במשמרת הבוקר בין השעות 10:00 ל-11:00. אותה עת הוא עבד באגף הכירורגי. הוא מסר כי הייתה שם מטופלת שביקשה ממנו משכך כאבים. הוא היה לבד באגף, עמוס בעבודה וטיפל אותה עת במטופל אחר, שסבל מזיהום, ולכן, עטה עליו חלוק של בידוד וכפפות.

אמה של אותה מטופלת ניגשה אליו, וביקשה שהוא ייתן לבתה משכך כאבים. הוא הסביר לה שכרגע הוא עסוק בטיפול עם חולה הסובל מזיהום וכאשר הוא יתפנה, הוא ייגש לבתה, וייתן לה את הטיפול המתאים. הוא הבהיר כי למיטב זכרונו, אכן הנאשמת הייתה אחרי ניתוח תוספתן, אך הואיל והוא היה עם כפפות וחלוק מזוהמים, הוא לא יכל לגעת בשום דבר אחר ולכן לא ניגש לנאשמת על אף שסבלה מכאבים עקב הניתוח שעברה. הוא הבהיר זאת לנאשמת שפנתה וביקשה משכך כאבים ובתגובה, התפרצה עליו הנאשמת וצעקה: **"אם לא תביא לי כרגע טיפול אני אראה**

לך מה אני אעשה לך". הוא ניסה להסביר לה שהוא עסוק בדברים אחרים, עם בדיקת שתן שהייתה לו ביד, ובתגובה היא אמרה לו: **"אני אשפוך עליך כוס תה"**.

המתלונן ציין כי אותה עת היא שכבה במיטה, ולצדה כוס תה. תוך כדי דין הדברים שניהלה עמו, קמה ונעמדה הנאשמת, תפסה את הכוס תה, ואז במהלך הדברים, שפכה עליו את התה, כשהכוס נשארה בידיה, ומיד לאחר מכן זרקה עליו את הכיסא. בתגובה, הוא ניסה לברוח לאחור, אך נתקל במכשיר מד לחץ הדם שעמד שם.

לדבריו, התה נשפך לו על הפנים, הוא נפגע, היו לו כוויות והוא גם נחבל ברגלו, עקב ההיתקלות במכשיר מד לחץ הדם שנפל לו על הרגל. הכיסא שזרקה עליו הנאשמת, לא פגע בו. עוד ציין, כי במקום התחוללה מהומה, היו צעקות מצד אנשים שהיו סביבו ומטופלים, ואז הגיעו אנשים מהצוות הרפואי ואנשי ביטחון. הוא נזקק לטיפול, והצוות הרפואי הוריד לו את הבגדים וטיפל בו **(לתיאור האירוע מפיו ראו עמ' 3 לפרוטוקול מיום 2.10.17)**.

בחקירה הנגדית ציין כי צילם את עצמו, את החבלות שנגרמו לו, את הפנים, את החזה, את הרגל, אך התמונות לא היו ברשותו. לדבריו, הוא גם לא הציג אותן במשטרה כי אף אחד לא ביקש ממנו. הוא חזר והדגיש כי לא הגיש לנאשמת את התרופה, מכיוון שהיה עסוק בטיפול בחולים אחרים, והיה מזוהם. הוא היה אותה עת לבד בחדר המיון, באגף מאוד עמוס. התרופה שלה נזקקה הנאשמת היא תרופה נרקוטית נגד כאבים, הנמצאת בכספת, לכן הוא היה צריך לגשת לארון, לכספת, לפתוח אותה, להוציא את התרופה, לבצע רישומים, והוא לא יכל לעשות זאת, מכיוון שכאמור היה עסוק בטיפול בחולה אחר, ולבש חלוק וכפפות מזוהמים.

עד התביעה מר ע (להלן: "ע") - ע היה אח נוסף שעבד באותה משמרת יחד עם המתלונן בחדר המיון ב-... הוא מסר, כי המתלונן קרא לו לקחת בדיקות דם למטופלת באגף הכירורגי, הוא נכנס לקחת את בדיקות הדם. אותו חולה היה מזוהם, ולכן הנוהל הוא סגירת הווילונות על מנת לבודד את החולה מסביבתו. תוך כדי כך, שמע צעקות. הוא יצא ושאל את המתלונן מה קרה. הוא ראה שהמתלונן רטוב, תוך שהוא מצביע על החזה של המתלונן ושאל אותו מה קרה ולדבריו המתלונן השיב לו: **"מטופלת שפכה עליי כוס תה"**. הוא הסביר לו שאימא של הנאשמת ניגשה אליו על מנת לקבל תרופה, והוא אמר לה שהוא עסוק, ובתגובה, שפכה עליו כוס תה.

ע מסר בעדותו, כי לאחר שהמתלונן פשט את בגדיו לצורך טיפול, הוא הבחין "באודם", הוא לא זכר בדיוק היכן בגופו של המתלונן, אך מיד לאחר מכן טען כי הבחין באדמומיות באיזור החזה והרגל **(עמ' 20 שורה 12)**.

בחקירתו הנגדית הופנה לסתירה בין מיקום האדמומיות שטען שהבחין בחזה לעומת האמור בתעודה הרפואית, שם צוין כי יש אודם קל בזרוע שמאל ורגל שמאל, והשיב כי הוא לא זכר בדיוק היכן הייתה האדמומיות בה הבחין.

עוד הוא הבהיר בחקירתו הנגדית, כי הוא לא ראה את האירוע כלל וכלל, למרות שמנוסח ההודעה שמסר לחוקר, עולה כי הוא ראה את האירוע. לדבריו, הוא מסר דברים שראה ושמע. הוא לא שמע את הנאשמת מאיימת, וכל מה שמסר בעדותו אצל החוקר ובבית המשפט, היו רשמים שקלט מפיו של המתלונן, שסיפר לו מה קרה באותו אירוע, וכן צעקות ששמע.

עדת התביעה אמה של הנאשמת - אמה של הנאשמת העידה כעדת תביעה. היא ציינה כי באותה תקופה בתה, הנאשמת, הייתה מגיעה תדיר לבית החולים, בשל בעיות מעיים. בשלב מסוים, עברה הנאשמת ניתוח להסרת התוספתן ולאחר שלושה ימים הכאבים שבו.

באותו לילה, הם ליוו אותה לבית החולים. לדבריה, מאבחנה רפואית שנעשתה לבתה, עלה שהמעיים נסתמו, דבר שגרם לזיהום ולכן הנאשמת הובהלה באותו ערב למיון, היא שכבה שם, התפתלה מכאבים. האם נסעה לביתה, וחזרה בבוקר.

כאשר שבה בבוקר, הייתה עדיין ביתה הנאשמת עם כאבים, וביקשה מאמה שתפנה לאחת האחים או האחיות לתת לה משכך כאבים, הואיל והיא לא יכולה לסבול יותר. לדברי העדה, היא נתקלה בתשובות של "עוד רגע" וכך, מעת לעת, ניגשה האם לצוות, ביקשה משככי כאבים, ונדחתה, עד אשר פנתה למתלון וביקשה ממנו את משכך הכאבים. לטענתה, המתלון אמר לה בתגובה: **"גברת אני עוד כמה דקות יגיע אליה"**. היא וביתה המתונו אך לשווא, המתלון לא הגיע.

בינתיים, ניגשה האם להביא לבתה כוס תה וכששבה עם הכוס תה, הם המשיכו להמתין. כאשר ניגשה שוב למתלון, אמרה לו: **"היא ביקשה"** [הנאשמת ש-ב]. **כדור מה אנחנו מבקשים כדור נגד כאבים**. בתגובה התעצבן עליה המתלון, היא לא זוכרת בדיוק מה הוא אמר לה, אך היא זוכרת שאחת המטופלות ששכבה ליד מיטתה של בתה התערבה, והמתלון אמר לה: **"גברת אני מבקש ממך לא להתערב"**. אז, התפתח דין ודברים בין המתלון לבין הנאשמת. לדברי העדה, היא לא זוכרת את התוכן, הואיל וחלף זמן רב, אך למרות דבריה אלה, היא זכרה משפט אחד שלטענתה נחרט בזכרונה, כשהמתלון אמר לביתה: **"עכשיו אני יחליט מתי אני יתן לך את הכדור"**. לדבריה מילים אלה שיקפו את ניצול המעמד שלו כאח, ואת ההתעמרות בבתה, כאשר הוא רואה אותה חלשה וסובלת. בתגובה, בתה התעצבנה, ושפכה על המתלון את כוס התה שהייתה בידה.

האם טוענת כי היא לא זוכרת שביתה זרקה על המתלון כיסא. לאחר שפיכת כוס התה, היא מוסרת כי היא לא הגיבה, הייתה מזועזעת מההתנהגות של המתלון. עם זאת, היא לא מצדדת במה שעשתה בתה, אך תולה זאת בכאבים שסבלה הבת ובעצבים שהצטברו עקב התעלמות המתלון ממצוקתה. לשאלת בית המשפט, היא הבהירה כי המתלון הסביר מדוע הוא לא ניגש לבתה, הוא אמר שיש הרבה אנשים שהוא צריך לטפל בהם במצב קשה ממנה.

עוד מסרה והבהירה כי היא ראתה שביתה שופכת על המתלון את כוס התה, היא גם ראתה עליו את הכתם שהותירה שפיכת התה עליו, תוך שהיא מדגימה לבית המשפט את תנועת היד שעשתה בתה.

כן טענה, כי לאחר שפיכת התה, בתה התעלפה, ובאותה נקודת זמן היא הבינה שאין לה ברירה ולכן נתנה לה כדור מהכדורים שהחזיקה בתיק שלה על מנת להפיג את הכאבים.

עד התביעה מר ספיע אדהם (להלן: "אדהם") - אדהם משמש כשוטר בנקודת המשטרה הממוקמת בבית החולים. הוא משרת שם כ-4 שנים, ושוטר כ-20 שנה. הוא ציין כי נקודת המשטרה ב- ---- קיימת לצורך טיפול בהפרות סדר ואלימות כלפי צוות רפואי. בנקודה יש שני שוטרים. קיים בכל מחלקה לחצן מצוקה, וכאשר מתרחש אירוע אלים, מתקבל בדרך כלל אות מלחצן המצוקה, המציין את החלקה המצויה בבעיה, ואז השוטרים חשים לאותה מחלקה, וכך היה גם באירוע הזה.

אדהם קיבל קריאה להגיע לאגף הכירורגי, עקב אירוע של הפרת סדר בין אח לבין מטופלת. הוא הגיע למקום, שמע את שני הצדדים, והחל גובה עדות מהמעורבים באירוע.

כאשר הגיע למקום, שאל את האחים והצוות הרפואי מה קרה, ואלה סיפרו לו שהיה עימות בין אחד האחים לאחת המטופלות, במסגרתו שפכה המטופלת כוס תה על המתלון. הוא פנה למתלון, אשר הצביע במקום על הנאשמת כמי ששפכה עליו כוס תה. הוא הסביר לשוטר אדהם כי תוך כדי טיפול רפואי בחולה אחר, היא ניגשה אליו וביקשה כדור, אך

הוא אמר לה שהוא "באמצע משהו", הוא היה עם כפפות וטיפל בזיהום, אמר לה להמתין, הנאשמת התעצבנה ואמרה לו: "עכשיו אני רוצה זה כואב לי זה כואב לי".

בחקירתו הנגדית מסר כי הניהול של החקירה היה מסור למחלקת החקירות בחיפה, הוא בסך הכל גבה עדויות מהמעורבים והעביר את זה להחלטת הקצין הממונה. כמו כן, ציין כי לא צילם את המתלונן, זו החלטה המסורה לקצין הממונה על החקירה.

עד התביעה השוטר מר שי לוי (להלן: "לוי") - לוי מסר כי הוא משרת במחלק הכללי בחטיבת החקירות במשטרת חיפה. הוא ערך מזכר ת/1 בנוגע לאירוע וטיפל בחקירת האירוע. הוא בדק אם יש מצלמות במקום, על מנת לבחון תיעוד חזותי של האירוע, אך נמסר לו שהמקום לא "מכוסה" במצלמות.

אל מול עדויות התביעה, הניחה ההגנה את עדותה של הנאשמת, להלן נבחן אותה בראי עדויות התביעה שהובאו עד כה, לצורך גיבוש המסקנות והממצאים העובדתיים ביחס לאירוע.

עדות הנאשמת - הנאשמת מסרה שהגיעה בלילה לבית החולים, עקב זיהום בבטנה, לאחר ניתוח להסרת תוספתן. לדבריה, הניתוח הזדהם, והיא חשה כאבים, לכן מיהרה והגיעה למיון ב-4:00 ושמה שם כל הלילה. היא קיבלה בעיקר משככי כאבים ואנטיביוטיקה, על מנת למנוע את התפשטות הזיהום.

למחרת בבוקר, הגיעה גם אמה ושהתה עמה במקום. בבוקר, התחילו שוב הכאבים. היא פנתה לאמה וביקשה ממנה שתיגש לאחד האחים והאחיות, ותביא לה משככי כאבים, כי היא סובלת מכאבים. לדבריה, האם פנתה כ-4 פעמים לצוות הרפואי, אך אף אחד לא נתן לה את משכך הכאבים. היא לא ראתה למי האם פונה, הואיל והמיטה שלה הייתה ממש בסוף שורת המיטות בחדר המיון, והפרגוד היה חצי סגור.

לשאלת בית המשפט, מדוע לא הפנתה את בקשתה לצוות ביקור רופאים שעובר בבוקר בין החולים, ציינה כי כתוב לה בגיליון הטיפול שהיא צריכה לקבל משככי כאבים, אך התרופה מונחת בכספת אצל הצוות הרפואי, ולכן, דרוש שאח או אחות תגיש לה את התרופה.

עוד ציינה, שמטופלת ששכבה לידה ניגשה אל המתלונן וביקשה עבורה את משככי הכאבים ואמרה לו שהיא (הנאשמת) "ממש בוכה". בשלב מסוים, הגיע המתלונן למיטתה, הוא צעק עליה, אמר לה שגם הוא יודע לצעוק, ובגלל שהיא צועקת ובוכה, היא לא תקבל את הטיפול והוא יחליט מתי לתת לה אותו. בתגובה היא אמרה לו: "בזמן הזה שאתה מתווכח איתי אתה יכול להביא לי את התרופה הזו" אך המתלונן השיב לה שהוא יחליט מתי להביא לה את התרופה. בתגובה, היא אמרה לו שהיא כבר לא רוצה שום דבר, רק שילך ממנה. הוא אמר שהוא לא הולך, ואז היא השיבה לו שאם הוא לא יזוז ממנה, היא לא יודעת מה היא תעשה לו ותעיף עליו משהו, ואז הוא בתגובה אמר לה: "נראה אותך עושה את זה" והיא בתגובה שפכה עליו את כוס התה (עמ' 32 שורות 14-15). אחרי ששפכה עליו את כוס התה ישבה על המיטה והתמוטטה על הרצפה.

כאשר נשאלה על ידי בית המשפט לפרש מעשיה, הבהירה כי היא לא רואה את ההתנהגות שלה כהתנהגות תקינה, היא אף ציינה זאת בחקירתה, אך היא הייתה בתקופה לא טובה באותה עת, לדבריה סבלה מדיכאונות, אך לא נטלה תרופות, היא חשה חוסר תקווה והתגוררה מחוץ לביתה. היא הביעה צער על המעשה.

לאחר שבחנתי את עדויות התביעה מזה, ואת עדותה של הנאשמת מזה, נחה דעתי כי האירוע התרחש כפי שמתאר אותו

המתלון בסיגים שאפרטם להלן.

המתלון הבהיר בעדותו, שנמצאה בעיני אמינה ומהימנה, כי לאחר שפנתה אליו אמה של הנאשמת, למתן משכך כאבים, הוא הסביר לה שהוא כרגע עסוק ומטפל בחולה הסובל מזיהום, הוא עטה עליו חלוק וקפפות ולכן לא יכל להתפנות ולשלוח מהכספת שם מצויים משככי הכאבים, את משכך הכאבים לו זקוקה הנאשמת. ברור במצב דברים זה, שהמתלון לא יכל להגיש לנאשמת את התרופה.

בשלב מסוים, לאחר מספר פניות מצד האם, ופניה מצד הנאשמת, התקרב המתלון למיטתה של הנאשמת, כאשר ליד מיטתה כוס תה אותה הביאה לה אמה, כפי שהעידה זו האחרונה, ובמהלך הוויכוח תפסה הנאשמת את כוס התה, ואמרה למתלון שאם הוא לא מביא לה את התרופה, היא זורקת עליו התה.

במשפט נעשה ניסיון לגמד את עוצמת הפגיעה, תוך טענה כי מדובר בכוס קטנה, ובתה שלא היה חם, אך מהתיאור שמסרה האם עולה ברורות כי מדובר היה בכוס תה חם, שהרי האם ניגשה להביא לבתה את כוס התה, והניחה אותה ליד מיטתה, סמוך מאוד לדין ודברים שהתפתח לאחר מכן, בין המתלון לבין בתה.

הנאשמת שלא הייתה מרוצה מתשובתו של המתלון שפכה עליו את כוס התה. בתגובה, הוא נסוג לאחור, נתקל במכשיר מד הלחץ הדם שהיה לידו, והתה נשפך עליו, וכך באו לידי ביטוי הדברים בעדותו:

"כשהתחלתי לדבר איתה היא שכבה במיטה, ובשלב מסוים במהלך הוויכוח, היא נעמדה ותפסה את הכוס ואמרה אם אני לא נותן לה תרופה היא זורקת עליי את הכוס תה החם, ואז היא שפכה עליי את התה, הכוס נשארה ביד, הכוס היה מונח על כיסא, היא לקחה את הכיסא וזרקה עליי את הכיסא, ניסיתי לברוח אחורה, נתקעתי במכשיר מד לחץ דם שהיה לידו, התה נשפך לי על הפנים, נפגעתי, היו לי כוויות, וגם נחבלתי ברגל, ברחתי ואז נתקעתי במכשיר מד לחץ דם שנפל לי על הרגל, הכיסא לא פגע בי, היו צעקות, אנשים שגם היו סביבי, מטופלים..." (עמ' 9 שורות 23 עד 28).

מעבר לאמון שרחשתי לעדותו של המתלון בנקודות אלה, הנאשמת אישרה, בעדותה, כי היו חילופי דברים בינה לבין המתלון, בהן הפגינה את מורת רוחה וכעסה כלפיו, אם כי היא הוסיפה וטענה שלאחר שדרשה ממנו את משכך הכאבים, הוא אמר לה שהוא יחליט מתי הוא יביא לה את התרופה וכאשר דרשה ממנו שילך ויעזוב את המקום, היא הגיבה בעצבים ואמרה לו שאם הוא לא יזוז ממנה, היא לא יודעת מה היא תעשה לו.

דבריה אלה של הנאשמת מחזקים את גרסת המתלון, ומלמדים כי הנאשמת הייתה בסערת רוחות, כעסה, על שום שהמתלון לא הגיש לה את התרופה אותה ביקשה, ולכן הגיבה בחמת זעם כפי שהגיבה. דברים אלה משתקפים היטב בעדותה, אותה אביא להלן כלשונה:

"באיזושהו שלב הגיע אליי האח חיר למיטה, הוא היה במסדרון כזה, דיבר אליי ובצעקה ואמר לי שגם הוא יודע לצעוק, ובגלל שאני צועקת ובוכה, אני לא אקבל עכשיו את הטיפול שלי ושהוא יחליט מתי לתת לי את הטיפול, אני אמרתי לו: 'בזמן הזה שאתה מתווכח איתי אתה יכול להביא לי את התרופה הזאת', אז הוא אמר שהוא יחליט מתי להביא, אמרתי לו שאני כבר לא רוצה שום דבר, אני רוצה רק שהוא ילך, הוא אמר לי שהוא לא הולך, אמרתי לו שזה לא התפקיד שלו לחנך אותי, שבאתי לקבל טיפול רפואי לא שיעורי חינוך, הוא אמר לי שהוא לא הולך ואני בעצבים אמרתי לו שאם הוא לא יזוז ממני אני לא יודעת מה אני יעשה, ואני אעיק

עליו משהו והוא אמר לי נו נראה אותך עושה את זה ואז שפכתי עליו את הכוס תה. אחרי ששפכתי עליו את התה, אני הייתי חצי ישובה על המיטה, ואז אחרי שזרקתי עליו את הכוס תה, התמוטטתי..." (עמ' 32 שורות 9 עד 17).

הנה כי כן, הנאשמת מאשר את מרבית תכני האירוע האלים לרבות את התקיפה על ידי שפיכת התה על המתלונן.

לצד דברים אלה כופרת הנאשמת בכך שאימה עליו, אלא שעיון בדבריה מלמד, כי גם לפי גרסתה אימה עליו:

"לגבי האיום אני לא אימתי עליו אני אמרתי לו תלך והוא לא הלך ואז אמרתי לו שאם הוא לא יילך אז אני יעיף עליו משהו ואז הוא אמר לי נו נראה אותך. בשום שלב לא אימתי עליו מה שאמרתי זה היה תוך כדי הוויכוח שהיה" (עמ' 32 שורות 26 עד 28).

מעדותה הכנה של הנאשמת, עולה ברורות כי היא אימה עליו שעשה שאמרה לו שאם הוא לא ילך היא תעיף עליו משהו. ניכר מהראיות, כי הנאשמת הייתה בסערת רוחות, כואבת, ולכן, התפרצה בחמת זעם על המתלונן, כאשר לא הגיש לה באופן מידי את משכך הכאבים אותו דרשה, אימה ותקפה אותו, תוך השלכת התה לעברו.

הנאשמת טוענת לתכני איום שונים מאלה המופיעים בסעיף 3 לכתב האישום, אך גם דבריה עולים כדי עבירת איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין. כך או כך, הנני מעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשמת וקובע כי היא השמיע כלפיו איום בכך שאמרה לו שאם לא ייתן לה משכך כאבים היא תשפוך עליו תה, ועל כן, אינני מוצא כי יש ממש בטענות של הנאשמת, שטוענת שהיא לא אימה על המתלונן.

לדברי האיום שהיא טוענת שהיא אמרה למתלונן, יש לו זיקה הדוקה לאיום המפורט בסעיף 3 לכתב האישום, שם נטען כי הנאשמת אימה על המתלונן שאם לא ייתן לה משכך כאבים היא תשפוך על גופו תה מתוך כוס תה שהייתה ברשותה, איום שהתממש, כמפורט בעדותה המפורשת והברורה של הנאשמת בפני בית המשפט.

עם זאת, בכל הנוגע לתקיפה באמצעות השלכת כיסא, לא מצאתי כי הונחה בפני בית המשפט תשתית ראיתית המבססת דיה את תכני מרכיביו של החלק העובדתי הזה באירוע האלים, שהתרחש בין השניים.

בתגובתו הספונטנית של המתלונן לחברו האח ע, שחש למקום לאחר ששמע צעקות, לא אמר המתלונן לאח כי זרקו עליו כיסא, אלא מסר לו כי שפכו עליו כוס תה, ואכן ע' הבחין שהמתלונן רטוב באיזור החזה, ולאחר מכן, מסר כי הבחין באדמומיות על גופו של המתלונן.

השוטר אדהם, שוטר בית החולים שהגיע למקום, לא ציין בדוחות שערך כי הבחין בכיסא הפוך במקום, ולא נמצאה כל עדות נוספת שיש בכוחה לאמת את טענתו של המתלונן, כאילו הנאשמת השליכה לעברו כיסא.

המתלונן עצמו מסר כי הוא נסוג מפניה של הנאשמת, שעה שהבחין שהיא משליכה אליו את כוס התה, פנה לאחור ונתקל במד לחץ הדם ונפל, ואמה של הנאשמת מסרה בחקירתה במשטרה כי המתלונן היה עם הגב אל הנאשמת, והתה פגע לו בגב. היא לא ראתה שבתה זרקה עליו כיסא, ואדגיש בהקשר זה, כי היא לא היססה להודות באירוע התקיפה, בכך שבתה שפכה על המתלונן את כוס התה.

בנסיבת מצטברות אלה, לא מצאתי כי יש בפניי תשתית ראיתית מוצקה דיה שבכוחה לבסס את מרכיב התקיפה

באמצעות השלכת הכיסא לעבר המתלון.

בנקודה זו, אני בוחר לקבל את עדותה של הנאשמת על פני עדותו של המתלון, אשר העידה בפני בית המשפט כי לא השליכה עליו כיסא, אך אישרה כי תקפה אותו באמצעות שפיכת כוס תה עליו, ואף בעדותה מסרה את תכני האיומים שהשמיעה כלפיו, אם כי לטענתה לא מדובר באיומים, אלא בהבעת כעס ומורת רוח כלפיו. כנות דבריה והעובדה שלא חששה לסבך עצמה באירוע האלים תומכים ומחזקים מסקנה זו.

אשר לתוצאות מעשיה של הנאשמת ולחבלה הממשית שנגרמה למתלון, כפי שכבר צוין, המתלון נסוג לאחר על מנת לנוס מפניה של הנאשמת, ששפכה עליו את כוס התה, הוא נתקל במד לחץ הדם, נפל, נחבל, ומהחומר שהונח בפני בית המשפט עולה כי נגרם לו אודם קל ביד וברגל שמאל, וישנו סימן חבלה במצח ושריטה ברגל שמאל.

החומר הרפואי שהונח בפני בית המשפט, תומך בממצאים חבלתיים אלו. עדותו של המתלון אף היא מפרטת את האופן שבו התרחשו הפציעות הללו.

הסניגור תקף בחריפות את גרסתו של האח ע', שתיאר אדמומיות שאינה תואמת את התעודה הרפואית, אך סבורני כי אין בסתירה שהתגלתה, כדי להוביל לשלילת הממצאים החבלתיים הללו, שכאמור קיבלו ביטוי בתיעוד הרפואי, וגם בתיאורו של המתלון.

האח ע' פתח והעיד, שהוא לא זוכר בדיוק היכן הייתה האדמומיות, ומיד לאחר מכן ציין היכן ראה אותה. בחקירתו הנגדית הוא חזר והבהיר כי אם נפלה סתירה במיקום האדמומיות, הוא אכן לא זוכר היכן הבחין בה, ונראה כי דבריו אלה היו כנים. הוא לא זכר היכן הבחין באדמומיות, והבחין בבגדיו הרטובים של המתלון, ושמע מפיו מיד לאחר האירוע האלים, את תכניו של האירוע שהובילו לפציעותיו, ועל כן, אינני רואה שיש בסתירה בעדותו של ע' בנקודה זו כדי לשמוט את הקרקע מתחת ליתר הראיות המבססות את החבלות הממשיות שנגרמו למתלון.

על יסוד ממצאי המהימנות הללו, הנני קובע כממצא עובדתי את התרחיש הבא המשקף את תכניו העובדתיים של האירוע:

בעת ששהתה הנאשמת כמטופלת בחדר המיון בביה"ח ----, פנתה אימה של הנאשמת למתלון שעבד כאח במקום בבקשה ליתן לביתה משכך כאבים.

המתלון עסק בטיפול בחולה אחר ולא יכול היה להגיש לנאשמת את התרופה המבוקשת, או אז, פנתה אליו הנאשמת עצמה ואיימה עליו שאם לא ייתן לה משכך כאבים היא תשפוך עליו כוס תה מכוס התה שאחזה בידה.

מיד בהמשך דבריה מימשה הנאשמת את זממה ושפכה על המתלון את כוס התה כשהנוזל החם פוגע בגופו, הוא נסוג לאחר מעד עם עמוד מד לחץ הדם נפל ונחבל.

עם זאת, לא נמצאה תשתית ראייתית מוצקה דיה המבססת את אירוע השלכת הכיסא על ידי הנאשמת על המתלון.

לצד הקביעות העובדתיות ונוכח טענות ההגנה כי הנאשמת הייתה אותה עת בסערת רוח וחווה כאבים עצומים עקב הזיהום בבטנה, יש לבחון האם התגבש אצלה היסוד הנפשי הדרוש להשתכללותן של עבירות התקיפה המיוחסות לה ובכלל זה עבירת האיומים.

בחינת האירוע על כל חלקיו מלמד כי מדובר באירוע מתמשך, שהחל מבקשות שהפנתה אימה של הנאשמת למתלון לקבלת משכך כאבים, ולאחר מכן, לגרסת הנאשמת, גם חולה ששכבה לידה הפנתה דברים דומים למתלון. שיא האירוע היה בחילופי הדברים בינה לבין המתלון, שנטען על ידי הנאשמת כי משלא נעתר לה ביקשה ממנו שיעזוב את המקום שאם לא כן תשליך עליו דבר מה, ומיד לאחר מכן אירוע התקיפה.

מהראיות שנשמעו עולה ברורות כי הנאשמת ביקשה להטיל אימה בכוונה להפחיד את המתלון, על מנת שייתן לה את משכך הכאבים, ומתוך מטרה להשיג יעד זה (ראו המונח כוונה שבסעיף 192 בזיקה להוראות סעיף 90 (א) לחוק העונשין). משלא "סיפק" המתלון את הדרישה, מימשה הנאשמת את זממה והשליכה עליו את כוס התה.

סדרת האירועים שהובילו לאיומים והתקיפה, מהלך הזמן שנדרש לצורך כך, חילופי הדברים שהיו בין הנאשמת לבין המתלון עד לתוצאה הסופית של האירוע, מלמדים כי הוכחו היסודות הנפשיים הדרושים לצורך השתכללות העבירות המיוחסות לנאשמת, ובכלל זה עבירת האיומים המבקשת להגן על שלוות נפשו של הפרט מפני מעשה הפחדה והקנטה שלא כדין (ראו: ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373).

על יסוד הממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום בסייג העובדתי שפורט לעיל בכל הנוגע להשלכת הכיסא על המתלון, ומכאן אפנה לבחון את טענות ההגנה שהעלה הסניגור.

הסניגור המלומד תוקף את טענות המאשימה בשתי חזיתות עיקריות. האחת, חזית שנכנה אותה חזית ציבורית כללית, הנושקת להגנה מן הצדק ומכוונת להגינותו של ההליך המשפטי. החזית השנייה, קונקרטיית יותר, נוגעת למחדלי חקירה שלטעמו נפלו בחקירת האירוע, וכן לקיומה של הגנת זוטי דברים.

בחזית הכללית, יוצא הסניגור חוצץ נגד מה שהוא מכנה "התחלואים של המערכת". לדבריו, הוא מבין את הרצון לגונן על עובדי בית החולים. ולדבריו, בצדק, איש לא רוצה כי צוות האחים והרופאים בבית החולים ירגישו מאוימים מאירועים דומים. אך במקרה הנוכחי, כאשר שומעים את כל הראיות ומתרשמים מההתעלמות הבוטה של המתלון מהכאבים העצומים שחוותה הנאשמת במהלך אותו בוקר, חוסר הרגישות שהפגין, אי אפשר להתעלם מכך, ולא היה מקום בנסיבות הללו נוכח סבלה של הנאשמת, וטיבו של האירוע, להגיש נגדה כתב אישום פלילי.

לגישתו של הסניגור, לא מדובר בתיק ממנו עולה עבירות פליליות, אלא תיק שיש בו אווירה ציבורית שרק בגינה הועמדה הנאשמת לדין, הואיל והמתלון רץ למחרת היום לערוצי התקשורת, והתראיין בכל ערוץ אפשרי, וכל זאת בגין אירוע בו הנאשמת הייתה למעשה הקורבן. מדובר בנערה צעירה ללא עבר אלים אשר סבלה סבל רב באותו בוקר ולא קיבלה טיפול רפואי נאות.

עוד טוען הסניגור המלומד, כי בתיק נפלו מחדלי חקירה, לא ברור מיהו החוקר האחראי בתיק, מדוע נעשו השלמות חקירה אחרי חצי שנה, לא ברור אם נתפסו מצלמות האבטחה המתעדות את האירוע, לא בוצע עימות בין המתלון לנאשמת, לא צולמו החבלות של המתלון. על כן, נטען, כי מצבור מחדלים אלו אף הוא צריך להוביל לזיכוייה של הנאשמת.

בנוסף טוען הסניגור, כי מדובר באירוע שהתרחש בסערת רגשות, בעיצומו של כאב שפקד את הנאשמת ועל כן קמה לנאשמת הגנת זוטי דברים. את דבריו אלה ביקש הסניגור לסמוך על פסיקה שהגיש מבית המשפט השלום באירוע אחר.

להלן אפנה ואבחן את טענות הסניגור כסדרן.

בכל הנוגע לאווירה הציבורית אותה מתאר הסניגור, למעשה טענותיו של הסניגור מבקשות להצביע על הלך רוח ציבורי, בבחינת 'משפט שדה' שנערך לטענתו לנאשמת בתקשורת, לאור ההוקעה הציבורית של תקיפת עובדי בתי חולים בעת האחרונה, דבר שמשליך על הגינותו של ההליך הפלילי כנגד הנאשמת ומקומם את תחושת הצדק.

לא מצאתי כי הונחה בפני בית המשפט תשתית ראיתית המבססת את האמור. כל שנטען בפני הוא לראיון שביצע המתלונן בערוצי התקשורת אודות האירוע האלים. לא הוכח כי משפטה של הנאשמת סוקר באמצעי התקשורת באופן שהיה בו כדי להקים לחשש להשפעה ציבורית כזו או אחרת על ההליך, או ששמה של הנאשמת ותכניו המפורטים של האירוע עלו באמצעי התקשורת.

ודוק, גם אם היה משפטה של הנאשמת זוכה לסיקור תקשורתי, דבר שהוא לגיטימי ובבחינת "זכות הציבור לדעת", אין ולא היה בכך, כדי להשליך על תקינותו והגינותו של ההליך המשפטי הראוי לו זכתה הנאשמת, שעה שהתקיים בעניינה משפט כדבעי, נשמעו עדים, נחקרו, הנאשמת העידה להגנתה שטחה את טענותיה, ניתנה לה הזכות להביא כל ראיה שבאמתחתה להגנתה, והיא הייתה מיוצגת על ידי סניגור. מכאן שהנאשמת קיבלה את מלוא הזכויות שמקנה לה החוק על מנת שיהא סיפק בידה לבסס את הגנתה.

בנסיבות אלה, גם אם ישנה או הייתה, אווירה ציבורית כזו או אחרת, בנוגע לאלימות כלפי פגיעה בעובדי בתי חולים, ואינני קובע שכך הדבר, ברור לחלוטין שאין ולא הייתה לכך כל השפעה על ההליך ההוגן והנאות שהתקיים בעניינה של הנאשמת.

טענתו השנייה של הסניגור גורסת לקיומם של מחדלי חקירה אשר קיפחו את הגנתה של הנאשמת. ההלכה הפסוקה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי הנאשם אם חרף מחדלי החקירה, הונחה בפני בית המשפט תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו(ע"פ 3090/11 **ווספי עתבאווי נ' מדינת ישראל (2012)**); ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל (2012)**).

בהקשר זה השאלה הדרושה בדיקה היא האם מחדלי החקירה הינם כאלה שיש בהם חשש כי הגנתה של הנאשמת קופחה, מאחר ועקב מחדלי החקירה, נוצר קושי להגנה להתמודד עם חומר הראיות כנגד הנאשמת, או להוכיח את גרסתה (ע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל (2016)**).

אינני סבור כי התנאים הקבועים בפסיקה מתקיימים במקרה דנן. לא מצאתי כי יש בתיק מחדלי חקירה המצדיקים את זיכוייה של הנאשמת מההאשמות המיוחסות לה.

ראשית, הנאשמת מודה בפה מלא באירוע האלים המרכזי בו היא שפכה כוס תה על המתלונן. במצב דברים זה, אין כל צורך חקירתי בעימות בינה לבין המתלונן, מה גם שביצוע עימות, איננו הכרח חקירתי ונתון לשיקול דעתה של היחידה החוקרת.

שנית, העובדה שפציעותיו של המתלונן לא צולמו על ידי השוטר אדהם או על ידי החוקרים בכלל, אין בה כדי להוות מחדל חקירתי, שעה שתיעוד של הפציעות הללו קיבל ביטוי בתעודה הרפואית המונחת בפני בית המשפט. ייתכן וראוי היה לעבות את התשתית הראיתית, על ידי צילום החבלות הללו בנוסף לתעודה הרפואית. ברם, התיעוד הרפואי שהוגש בהסכמה מוכיח את קיומן. ככל שלא היה תיעוד רפואי, ניתן היה, אולי, להגיע למסקנה, כי אין תשתית ראיתית התומכת בקיומה של חבלה ממשית, שאז היה בית המשפט מזכה את הנאשמת מעבירה ספציפית זו, בהעדר תשתית לכך.

שלישית, הגנתה של הנאשמת לא קופחה ולא נוצר בפניה כל קושי להתמודד עם חומר הראיות, או להוכיח את גרסתה. היא כאמור הודתה בכך ששפכה על המתלון כוס תה, כך שתיעוד של מצלמות בית החולים המתעדות את האירוע, לא היה בהן כדי לתרום להגנתה של הנאשמת או להוכיח את גרסתה. נזכיר, כי טענתה המרכזית הייתה, להתעלמותו המוחלטת של המתלון מהכאבים שחוותה באותה עת, והתנהגותו הפרובוקטיבית כלפיה, שעלתה לדבריה כדי קנטור, שעה שאמר לה "נו נראה אותך". מנגד, סיפק המתלון גרסה משלו לאירוע. מדובר במהימנות גרסאות, שנבחנה בהכרעת הדין, ואין להעדר הצילומים (חבלות המתלון, ומצלמות האבטחה) השלכה על הגנת הנאשמת המודה במעשה השלכת התה על המתלון.

אשר לטענה כי מדובר בעבירות של זוטי דברים, גם כאן חוששני שאין בידי לקבל טענה זו.

סעיף 34 לחוק העונשין קובע הגנה מפני אישום פלילי, בשל זוטי דברים, וזו לשונו:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

נפסק כי הגנת זוטי דברים תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה מידה מינימאלית של סכנה לערך חברתי מוגן ואין הוא הולם עבירה פלילית (ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזאן**, פ"ד נג (5) 747, בעמ' 761).

אין צורך להכביר מילים, אודות העבודה הסיזיפית של צוותי בתי החולים, רופאים כרופאות, אחים כאחיות ויתר כח העזר, העושים כולם ימים כלילות לטיפול בבריאות העם, לא אחת, בתנאים לא פשוטים. פגיעה בעובדי בתי החולים זכתה להוקעה בפסיקת בתי המשפט, בשל הצורך להגן עליהם ועל עבודת הקודש שהם אמונים עליה כאשר הם פועלים ללא לאות בטיפול והגשת עזרה רפואית לציבור הנזקקים לכך. אירועי אלימות בבית החולים מסכנים גם לא רק את הצוות הרפואי אלא גם את יתר החולים השוהים במקום, לכן הפגנת אלימות חותרת נגד הערך המוגן שביסוד העבירות הללו.

טיבו של המעשה ונסיבותיו, אמנם אינם מהחמורים שמכיר בית המשפט ממהלך עבודתו, אך מכאן ועד לקביעה כי מדובר במעשים קלי ערך נעדרים אינטרס ציבורי שאינם עולים כדי אחריות פלילית, המרחק רב מאוד.

השלכת כוס תה, קר או חם, על אדם בכלל, היא מעשה אלים, תוקפני, המבזה את כבודו של האדם המותקף. קל וחומר, כאשר מדובר בעובד ציבור המשרת את בריאות הציבור ומתוקף תפקידו זה מופגנת כלפיו התנהגות אלימה כזו אשר גרמה לו לחבלות ממשיות.

האח המתלון שנפגע מהתה שהושלך לעברו, נסוג לאחור, נפל ומעד, ואך בנס לא נפגע קשה יותר. הוא יכול היה ליפול על אחד החולים השוכבים במחלקה ולפצוע גם אותו. האדמומיות שנראתה על גופו, מבעד לבגדים אותם לבש, מלמדת על כך שמדובר היה בכוס תה חם, מכאן הסכנה לפגיעה חמורה יותר.

קיים אינטרס ציבורי מובהק, בהגנה על עובדי ציבור בכלל, ועל עובדי בתי החולים בפרט, ועל כן, אינני סבור כי מקרה זה, נופל לאותם מקרים בודדים וחריגים בהם ניתן לומר כי מדובר ב"מעשה קל ערך", כלשון החוק, אשר חוסה תחת ההגנה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום המתוקן, איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפת עובד ציבור - עבירה לפי סעיף 382א(ג) לחוק העונשין; ותקיפה הגורמת חבלה ממשית - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ח, 03 דצמבר 2017, במעמד הצדדים